

Másnap fél egykor Lord Henry Wotton a Curzon Streetről az Albanyba ballagott, hogy meglátogassa nagybátyját, Lord Fermort, a kedélyes, kissé érdes agglegényt, akit a kívülállók önzőnek neveznek, mert semmi hasznot nem sikerült belőle kicsikarniuk, ellenben a társaság bőkezűnek tartotta, mert azokat, kik őt mulattatták, etette-itatta. Atyja Angliát a madridi nagykövetségen képviselte, mikor Izabella királynő fiatal volt és a trónfosztó Prim tábornokra nem is gondoltak, de egy szeszélyes pillanatában visszavonult a diplomáciai pályáról, megsértődve, hogy nem kínálták meg a párizsi nagyköveti állással, mely véleménye szerint teljes joggal megillette őt a születése, lustasága, remekbe készült angol sürgönyei és nem mindennapi mulatókedve folytán. Fia, aki atyjának titkára volt, főnökével együtt lemondott, amint akkor vélték, kissé hebehurgyán, és hogy néhány hónap múlva örökébe lépett atyja címének, komolyan tanulmányozni kezdte a teljes semmittevés nagy, főúri művészetét. Volt két nagy háza a városban, de inkább bérelt lakásban lakott, mert ezt kényelmesebbnek találta, s többnyire a klubban evett. Kicsit foglalkozott a Midland grófságbeli szénbányáival is, és ezért az ostoba ipari tevékenységéért azzal mentegette magát, hogy a szén bizonyos előnyt biztosít az úriembernek, azt tudniillik, hogy megengedheti magának, hogy fával fűtsön a kandallójában. A politikában tory volt, csak akkor nem, ha a toryk kormányra kerültek, mikor is közönséges, radikális bandának titulálta őket. Hős volt inasával szemben, aki agyonkínozta őt, réme rokonainak, kiket viszont ő kínozott agyon. Csakis Anglia teremthette

meg őt, holott mindig azt mondogatta, hogy az ország ebek harmincadjára jut. Divatjamúlt elveket vallott, de előítéleteiben volt sok megszívlelnivaló.

Mikor Lord Henry belépett a szobába, nagybátyja kopott vadászkabátjában ült ott, szívta alvó szivarját és mustrálgatta a *Timest*.

– Ej, Henry – szólt az öregúr –, hát mi hoz ide ily korán? Azt képzeltem, ti világfiak kettő előtt sohase bújtok ki az ágyból és ötig nem is mutatkoztok.

– Csak a családi érzés hozott ide, George bácsi. Szeretnék valamit kérni tőled.

– Pénzt, biztosan – mondta Lord Fermor és elfintorította arcát. – Hát foglalj helyet és beszélj. Manapság a fiatal emberek azt hiszik, a pénz minden.

– Igen – mormolta Lord Henry, a gomblyukába tűzött virágot babrálva –, és mire öregek lesznek, rá is jönnek, hogy a pénz a minden. De nem pénzre van szükségem. Pénzre csak azoknak van szükségük, akik kifizetik a számláikat, én pedig, George bácsi, sohase fizetek. A másodszületett fiú tőkéje a hitel, és ebből nagyszerűen meg lehet élni. Különben állandóan Dartmoor bátyám boltjában vásárolok, és így sohase kellemetlenkednek. Szeretnék egyet-mást megtudni tőled: természetesen nem hasznos, hanem egészen haszontalan dolgokat.

– Hát szívesen szolgálok mindennel, ami benne van a parlament évkönyveiben, bár ezek a fickók ma már minden badarságot összefirkálnak. Az én diplomatakoromban másképpen volt. Különben azt hallom, hogy most vizsgáznuk kell. Mire való ez? A vizsga, fiam, elejétől végéig komédia. Ha valaki úriember, éppen eleget tud, ha pedig nem úriember, akkor hiába tud mindent, arról koldul.

– Mondd, George bácsi, Dorian Gray nincs benne a könyveidben? – szólt Lord Henry szórakozottan.

– Dorian Gray? Ki az? – kérdezte Lord Fermor, összemorcolva bozontos, fehér szemöldökét.

– Épp ezt akarom megtudni tőled, bácsikám. Azaz, hogy tudom, hogy kicsoda. Ő az utolsó Kelso lord unokája. Az anyja Devereux volt – Lady Margaret Devereux. Kérlek, beszélj valamit az anyjáról. Milyen volt? Ki vette el? Hiszen te annak idején majdnem mindenkit ismertél, talán őt is ismerted. Gray mostanában nagyon érdekel. Nemrégiben ismerkedtem meg vele.

– Kelso unokája – visszhangozta az öregúr –, Kelso unokája... hát hogylene... Jól ismertem az anyját. Azt hiszem, ott voltam a keresztelőjén is. Rendkívül szép lány volt Margaret Devereux, és minden férfi bolondult utána, mikor megszökött egy éhenkórász fiatal tacskóval, egy sehonnaival, fiacskám, egy gyalogos altiszttel vagy eféfével. Igen. Úgy emlékszem az egészre, mintha tegnap történt volna. Szegény fickót két hónappal az esküvő után megölték párbajban. Spában. Csúnya dolgokat beszéltek erről. Azt rebesgették, Kelso valami zsvivány kalandort kerített, egy belga vadállatot, aki nyilvánosan megsértette a vejét – ezért megfizette őt drágán, fölbérelte – és ez az alak úgy lelőtte a fiút, mint egy galambot. Az ügyet elsimították, de utána, kérlek alássan, Kelso a klubjában még jó darabig egyedül ette a marhasültjét. Azt is beszéltek, hogy magához vette a lányát, de az egy szót se szólt hozzá többet. Igen, csúnya história volt. Aztán egy év múlva a lány is meghalt. Hát maradt utána egy fiú? Ezt nem tudtam. És milyen a fiú? Ha az anyjához hasonlít, csinos fickó lehet.

– Nagyon csinos – erősítette meg Lord Henry.

– Remélem, jó kezekbe kerül – folytatta az öregúr. – Szép vagyon vár rá, ha Kelso tisztességesen bánt vele. Az anyjának is volt pénze. Az egész Selby-birtok rászállott

a nagyapjáról. Nagyapja gyűlölte Kelsót, komisz kutyának tartotta. Az is volt. Egy ízben, mikor Madridban voltam, meglátogatott. Kérlek alássan, pirultam miatta. A királyné többször kérdezősködött arról az angol főúrról, aki mindig a fuvardíj miatt szokott veszekedni a kocsisokkal. Mesék keringtek róla. Egy álló hónapig nem mertem mutatkozni az udvarnál. Remélem, az unokájával emberségesebb volt, mint a bérkocsisokkal.

– Nem tudom – válaszolt Lord Henry –, azt hiszem azonban, a fiúnak van pénze. Még nem nagykorú. Selby az övé, ezt tudom, ő is mondta. És... az anyja szép volt?

– Margaret Devereux egyike volt a legszebb teremtéseknek, kiket valaha láttam, Harry. Mi bírta rá, hogy úgy viselkedjen, amint tette, sohase foghattam fel. Ahhoz mehetett volna, akihez akar. Carlington bomlott utána. De a lány romantikus alkat volt. Minden lány romantikus volt a családjában. A férfiak hajítófát sem értek, de az asszonyok, kérlek alássan, azok remekek. Carlington térden kúszott előtte. Ő maga mondta nekem. A lány kinevette, pedig akkoriban nem volt lány Londonban, aki nem Carlingtonról ábrándozott volna. Mondd csak, Harry, minthogy ilyen ügyekről van szó, mi ez az ostobaság, amit apád mesélt, hogy Dartmoor amerikai nőt akar elvenni? Hát neki az angol lányok nem eléggé jók?

– Mert, bácsikám, roppant divatos manapság amerikai lányt elvenni.

– Márpedig az angol lányoknak az egész világon nincs párjuk – mondta Fermor lord, öklével az asztalra ütve.

– Azért akad oly könnyen párjuk az amerikai lányoknak.

– Azt mondják, nem állhatatosak – mormogott nagybátyja.